

- niewystarczające uzasadnienie zmiany przedmiotu postępowania wszczętego z tytułu stosowania systemu pomocy nr 278/99 i „rozszerzenia”, które było podstawą wydania zaskarżonej decyzji;
- naruszenie art. 88 ust. 2 WE w zakresie dotyczącym twierdzenia zawartego w pkt 74 decyzji, dotyczącego sprzecznego z prawem stosowania rzeczowej pomocy i jej nadużywania;
- naruszenie zasady przejrzystości;
- niewystarczające uzasadnienie z punktu widzenia zasady rozsądnego terminu w odniesieniu do etapu formalnego postępowania wyjaśniającego;
- decyzja dotycząca odzyskania już wypłaconej pomocy nakłada na Komisję obowiązek uzasadnienia tego punktu, który ma szczególne znaczenie również w świetle zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i niezgodnego z prawem przedłużenia postępowania;
- naruszenie zasady „de minimis”, o której mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z dnia 27 marca 1999 r., s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z dnia 13 stycznia 2001 r., s. 30.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — Timsas przeciwko Komisji

(Sprawa T-453/08)

(2008/C 301/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Timsas Srl (Arezzo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Dodaro, S. Pinna, S. Cianciullo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie w jakim:
 - a) stwierdza ona, że „pomoc państwa przyznana na podstawie ustawy regionalnej nr 9 z 1998 r. stosowanej przez Włochy niezgodnie z prawem na mocy rezolucji nr 33/6 i obwieszczenia nr 1, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, chyba, że beneficjent pomocy złożył

wniosek o przyznanie pomocy w ramach tego systemu przed podjęciem robót dotyczących pierwotnego projektu inwestycji” (art. 1 decyzji);

b) nakazuje ona, by „Republika Włoska odzyskała od beneficjentów pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem, przyznaną na podstawie systemu, o którym mowa w art. 1” (art. 2 ust. 1 decyzji);

c) stanowi, by „Republika Włoska unieważniła wszystkie płatności dokonane w ramach wykonania pomocy w ramach systemu, o którym mowa w art. 1 począwszy od daty wydania niniejszej decyzji” (art. 2 ust. 4 decyzji);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie jest tożsąma z decyzją będącą przedmiotem spraw T-394/08 Regione Sardegna przeciwko Komisji, T-408/08 S.F. Turistico Immobiliare przeciwko Komisji i T-436/08 Studio Vacanze przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są jednakowe jak te przywołane w tych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2008 r. — Grand Hôtel Abi d’Oru przeciwko Komisji

(Sprawa T-454/08)

(2008/C 301/98)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Grand Hôtel Abi d’Oru SpA (Olbia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Dodaro i S. Cianciullo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie w jakim:
 - a) stwierdza, że „pomoc państwa przyznana na podstawie ustawy regionalnej nr 9 z 1998 r. stosowanej przez Włochy niezgodnie z prawem na mocy rezolucji nr 33/6 i obwieszczenie nr 1, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, chyba że beneficjent pomocy złożył wniosek o przyznanie pomocy w ramach tego systemu przed podjęciem robót dotyczących pierwotnego projektu inwestycji” (art. 1 decyzji);

b) nakazuje by „Republika Włoska odzyskała od beneficjentów pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem, przyznaną na podstawie systemu, o którym mowa w art. 1” (art. 2 ust. 1 decyzji);

c) stanowi, by „Republika Włoska unieważniła wszystkie płatności dokonane w ramach wykonania pomocy w ramach systemu, o którym mowa w art. 1 począwszy od daty wydania niniejszej decyzji” (art. 2 ust. 4 decyzji);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-394/08 Regione Sardegna przeciwko Komisji, T-408/08 S.F. Turistico Immobiliare przeciwko Komisji i T-436/08 Studio Vacanze przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są jednakowe jak przywołane w tych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2008 r. — Intel przeciwko Komisji

(Sprawa T-457/08)

(2008/C 301/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intel Corp. (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: N. Green, QC, K. Bacon, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- przedłużenie terminu na przedstawienie przez Intel odpowiedzi na uzupełniające pismo w sprawie przedstawienia zarzutów (zwane dalej „PU”) do 30 dni począwszy od dnia, w którym Intel uzyska dostęp do odpowiednich dokumentów składającej skargę do Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Intel.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o stwierdzenie nieważności decyzji funkcjonariusza ds. przesłuchań z dnia 15 września 2008 r. wydanej na

podstawie art. 10 decyzji Komisji 2001/462/WE ⁽¹⁾ w sprawie COMP/C-3/37.990 — Intel, dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 WE oraz o stwierdzenie nieważności decyzji komisarza wydanej w dniu 6 października 2008 r. lub w okolicach tej daty. Zaskarżone decyzje dotyczą okoliczności, że Komisja odmówiła uzyskania — w szczególności od składającej skargę w sprawie — pewnych dowodów z dokumentów, które według skarżącej mają bezpośrednie znaczenie dla twierdzeń poczynionych przez Komisję w PU. Funkcjonariusz ds. przesłuchań odrzucił też twierdzenie Intel, że nie może ona udzielić stosownej odpowiedzi na PU bez uzyskania dostępu do tych dokumentów oraz odmówił dalszego przedłużenia terminu na złożenie przez Intel odpowiedzi na PU.

Skarżąca podnosi dwa zarzuty na poparcie swoich żądań.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że decyzje zawierają błędy co do prawa oraz twierdzi, iż bieg terminu na udzielenie przez nią odpowiedzi na PU nie może rozpocząć się, chyba że akta sprawy są kompletne w zakresie ustaleń faktycznych; w przeciwnym razie przedsiębiorstwo nie byłoby w stanie skutecznie korzystać z przysługującego mu prawa do obrony.

Po drugie, skarżąca podnosi, że zaskarżone decyzje są oczywiście niezgodne z prawem, jako że pozwalają Komisji na dalsze prowadzenie dochodzenia, które jest dyskryminujące i stronnicze i które uniemożliwia skarżącej skorzystanie z jej prawa do obrony. Skarżąca twierdzi, że taka sytuacja stanowi naruszenie zasady dobrej administracji, która wymaga od Komisji wydania decyzji na podstawie wszystkich dostępnych informacji dotyczących stanu faktycznego i prawnego, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 23.5.2001 r. w sprawie zakresu uprawnień funkcjonariuszy ds. przesłuchań w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 162, s. 21).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 września 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-207/04) ⁽¹⁾

(2008/C 301/100)

Język postępowania: włoski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 7.8.2004.